లోకంకోసం

చీకటి కన్ను పొడుచుకున్నా కనుపించటంలేదు. మబ్బు పట్టిందేమో చుక్కలకాంతికూడా లోకానికి కరువయింది. అంతటి భయంకర వాతావరణంలో నేను నాలుగు గజాల గోడనూ దూకి వామి చాటున కూచున్నాను.

నా సాహసానికి నాకే నవ్వొచ్చింది. అంత గోడను నేనెలా దూకానో నాకే అర్ధంకావటల్లేదు. తలుచుకుంటే వొళ్ళు గరిపొడుస్తోంది. అంత ఎత్తునుంచి దూకినా నాకే మాత్రం బాధగా లేకపోవటమనేది ఆలోచించదగ్గ విషయం. అప్పుడు కాలో చెయ్యో విరిగితే నా గతేంకాను? నా భవిష్యత్తంతా ఏమవుతుంది? జీవితాంతంవరకూ దుఃఖించాలిసొస్తుంది. తప్పదు-కానీ నరసమ్మ జ్ఞాపకంవస్తోంటే ఇదంతా తృణప్రాయంగా వుంది నాకు. లోకంలో ఏ కష్టమూ లేకుండా సుఖపడటమనేది సంభవించదు. సుఖపడేదానికోసం మానవుడు కష్టపడాలి. 'సుఖం' అనే లాభానికి ఈ 'కష్టం' పెట్టుబడిలాంటిది.

అందులో ఇది మామూలు సుఖం కాదు. అన్నిటికంటే లోకంలో గొప్పది. నరసమ్మకు చదువురాదు. నవనాగరికతా వాసనలు ఇంకా నరసమ్మదాకా పాకలేదు. అయితే నే.? నరసమ్మ అందంగా వుంటుంది. బరువుగా కలలు కంటోవుంటాయి కళ్ళు. చామనచాయగా, బలంగా, కండరాలు మెలితిరిగి, గట్టిగా వుంటుంది వొళ్ళు. ఖచ్చితంగా నా

భుజాలదగ్గరికొస్తుంది. నరసమ్మను చూస్తుంటే ఆమె అంగీకారం లేకుండానే వెళ్ళి కావిలించుకొని, ఆ బలమైన శరీరాన్ని చేతులనిండా పొదువుకొని, అట్లా ముద్దుపెట్టుకోవాలని పిస్తుంది ఎవరికైనా. అడగటమే ఆలస్యంగా ఆవిడ తన కావిలిలోకి వస్తుందనే భ్రమను, ప్రతిమొగవాడూ ఆమెను చూడగానే పొందుతాడు.

నరసమ్మకూ నాకూ మధ్య రెండు నెలల నుండీ ఈ కార్యక్రమం జరుగుతూ వుంది. నరసమ్మ మొగుడు ముసలివాడు గానీ, దుర్బలుడుగానీ కాదు. నాబోటి పిచ్చికగాళ్ళను వొక చేత్తో యమదర్శనం చేయించగలడు. మరి నరసమ్మకి బుద్ధి ఎందుకు పుట్టిందో నాకు తెలీదు. తెలుసుకోవాలని గూడా నేను కోరటల్లేదు. తన చిన్నప్పటి ప్రియుల దగ్గర నుండి, భర్తా తనూ జరుపుతున్న ప్రణయ కలాపాలతో సహా పూసగుచ్చినట్లు నాతో చెప్పిన నరసమ్మ ఈ సంగతిని గురించి నేను అడిగితే చెప్పకపోదు. కానీ నాకే మనస్కరించ లేదు. ఏవో కొన్ని మానసిక దుర్బలతల చేతనే నరసమ్మ నన్ను కోరిందేమో! ఆ దుర్బలతలను అట్టేవుంచి, నా అవసరాలను తీర్చుకోకుండా, ఆ నిద్రనుండి లేపి, జ్ఞానాన్ని కలిగించి, తనుచేసిన పనికి పశ్చాత్తాపపడి, నా నుండి, అందకుండా పోయేట్లు, నేనెట్లా చేసుకోను?.........

అయినా ఎక్కువకాలం నే నీ శ్రమపడలేను. ప్రతి రోజూ గాకపోయినా కనీసం వారానికి వొకసారయినా ఈ గోడలు గెంతటం తప్పటల్లేదు. నరసమ్మ భర్త కొట్టందగ్గర లేకపోతే హాయిగా ఆ వాకిలిగుండా వామిచాటుకు చేరొచ్చు.

అతగాడు అక్కడ వుంటేమాత్రం ఈ ఫీట్ చెయ్యక తప్పదు. నరసమ్మ అంగీకరిస్తే ఆమెను నా గదికి తీసుకుపోగలను. లేదా ఏ మిత్రుణ్ణి అర్థించినా, నా కాపాటి స్థల ధర్మం ప్రసాదించకపోడు. సాంసారికమైన యిబ్బందుల వల్లనేమో, నరసమ్మ ఈ ఏర్పాటుకు అంగీకరించలేదు. కనీసం నేనన్నా ఆమె యింటికి స్వేచ్ఛగా వెళ్ళడానికి వీల్లేకుండావుంది. భర్తను కలిగివున్న గృహిణి ఆమె. అతనికి తెలిస్తే!

ప్రతి రోజూ రాత్రి పదిగంటలు దాటిన తరువాత నేను వామిపక్కకు జేరుతాను. నరసమ్మ పక్క కొట్టంలో వేసుకుంటుంది. తెల్లవారుఝాముదాకా మా కార్యక్రమం జరిగిపోతుంటుంది. ఇది దాదాపు నాకూ, ఆమెకూ పరిచయం కలిగినప్పటి నుండీ జరుగుతున్నది. ఇంతకాలమూ భర్త ఆమెను అనుమానించకుండా వుండటమనేది అసంభవం—ఏదో పనివుందేమో అని వొకటి రెండు రోజులు సగిపెట్టుకున్నా... యింతకాలం అదే నమ్మకను పట్టుకొని అతను వేళ్ళాడుతుంటాడని నేను విశ్వసించలేను. అయినా ఆడది రాత్రిపూట గొడ్లకొట్టంలో చెయ్యవలసిన పనులేముంటాయి గనక? — అందులో భర్త అనేవాడు వున్నప్పుడు"?......

చాలా పొద్దుపోయిన తరువాత నరసమ్మ వొచ్చింది. ఒస్తూవొస్తూ మధ్యాన్నం తను చేసిన పులిబొంగరాలు నాలుగు తెచ్చింది నాకు—నరసమ్మను చూస్తుంటే, చీకటయితే మాత్రమేం గనక-నేను పడ్డ శ్రమంతా మరిచిపోయాను. అట్లా నరసును నా వైపు తీసుకొన్నాను.

"చాలా పొద్దుపోయింది. పిల్లవాడు యిప్పటిదాకా

నిద్రపోనేలేదు" అన్నది నరసమ్మ, నన్ను గట్టిగా ఆనుకొని తన చేతుల్లోకి నన్ను పోముపుకుంటూ.

"ఎంత ఆలస్యమైనా ఈ వాక్కు రోజేగా! రేపట్నుంచీ ఈ బెడద ఎవరికీ వుండదు" అన్నాను.

"ఏం?" అన్నది కొంచెం అదిరిపడి.

"రోజూ నేనీ ఫీట్సు చెయ్యలేను. నువ్వంటే నాకెంతో యిష్టం. ఈ అందమైన వొంటికి నే నే త్యాగమైనా చెయ్య గలను–కానీ ఎంతకాలం యిది సాగుతుంది? నీ భర్తకు తెలిస్తే ఏనాటికైనా యిది వికటించకపోదు............"

'ఈ అందమైన వొంటికి ఏ త్యాగమైనా చెయ్యడానికి సిద్ధపడ్డ నువ్వు ఈ కొంచెం కష్టం ఎందుకు పడలేవు? దీనికే త్యాగం చెయ్యలేనివాడివి నా కోసం ఇంకేమిచేస్తావు' అని నరసమ్మ నన్ను అడగలేదు. బతికిపోయ్యాను.

"ఇది ఆయనగారికి యింతకాలమూ తెలియకుండా వుందనేనా మీ వుద్దేశ్యం?"

"అవును. తెలుసా?"

"మనిద్దరి తతంగమూ, ఆయనకు మొదటినుండీ తెలుసు. ఇంతకాలం వొక్కత్తెనూ, ఇక్కడ ఎందుకు పడు కొంటున్నానో అర్థంచేసుకోలేనంత మూర్ఖుడుగాడాయన"

"మరి......?"

"నా స్వభావం ఆయనకు తెలుసు. నేను కాపరాని కొచ్చిన తొలిరోజుల్లో కాఫ్యా చేతులూ అంటగట్టి గొడ్డును

బాదినట్టు బాదేవాడు. కూడూ నీళ్ళూ లేకుండా గదిలో పడేసి మూడేసిరోజులు తాళంబెట్టేడు. ఇంతటి హింసనూ చిల్చుకొని నా స్వభావం తలెత్తసాగింది. విసిగి ఆయన నిరాశ చేసుకొని, చూసీచూడనట్టు పోతున్నాడు"

చాలా ఆశ్చర్యమేసింది. నరసమ్మ పతివ్రత అని నేననుకోను. పతివ్రత అయ్యే పక్షంలో, ఇట్లా దానివొళ్ళు నా చేతుల మధ్య వుండేదికాదు. లోకం చాలా తుచ్ఛంగా పరిగణించే 'కామం' లో ఎంతటి శక్తివున్నదో అప్పుడు నాకు స్పష్టంగా ఆకళింపయింది. అదే లేకపోతే నేనీ పద్మవ్యూహాన్ని భేదించుకొనిరాను. నరసమ్మ యిట్లా చెయ్యనూ చెయ్యదు.

"ఎట్లాగూ నీ భర్తకు తెలుసునంటున్నావు గాబట్టి, ఇకనుండి నేను నేరుగా మీ యింటికి వస్తేనేం? భర్తభయం గూడా లేనప్పుడు? అతనుచూసి దండించనుగూడా లేడాయె! ఆ ఏర్పాటు నువ్వెందుకు చెయ్యగూడదు? నాకీ దూకటాలు తప్పుతై. ఈ కొట్టంలో పడుకొని......"

నరసమ్మ కాసేపు ఆలోచించి 'సరే రేపణ్నుంచీ రండి' అన్నది.

వారం రోజులు మామూలుగానే గడిచినయ్. అసలు విషయమేమిటో తెలిసింది గనక నరసమ్మ భర్తంటే నాకు గడ్డిపోచసమం అయ్యాడు. సాయంత్రం ఆరుగంటల కల్లా అన్నంతిని వాళ్ళింటికి వెళ్ళేవాణ్ని. కాసేపు వాళ్ళబ్బాయికి 'శాస్త్రాలు' చెప్పేవాణ్ని. అతను మాత్రం నాతో ఏమీ

మాట్లాడేవాడు గాదు. చాలా కోపంగా, బోనులోవున్న పులికిమల్లే చూస్తుండేవాడు. అయినా నేనాట్టే భయపళ్ళేదు. అతను అన్నంతిని చుట్టకాలుస్తో ఆరుబైట పడుకొనేవాడు. నేను నరసమ్మను తీసుకొని గదిలో పడుకొనేవాణ్ని.

ఈ విషయం యింతకాలం లోకానికి తెలియకుండా వుంటుందని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు. ఇదివరకు తెలిసినా తెలియకపోయినా కనీసం ఈ వారంనుండయినా తెలిసి తీరుతుంది. ఇదివరకు పిరికిగా, భయపడుతూ ఏ రాత్రిపూటనో, ఏ మూలనో జరిగిపోయేది. ఈ స్వేచ్ఛ నాకు లభించినప్పణ్నుంచీ నేను పబ్లిక్‌గా రాక పోకలు సాగించాను. పగటిలో ఎక్కువకాలం ఆ యింట్లోనే గడుపుతున్నాను.

వారంరోజులు మామూలుగానే గడిచినయ్. ఒకనాడు నేను రోజూమల్లేనే, పెందరాళే నరసమ్మ యింటికి వెళ్ళాను. ఆమె మొగుడు భీకరంగా వొకబడిత తీసుకొని వసారాలో నిలబడివున్నాడు. ఇంటోనుండి నరసమ్మ ఏడుపు వినిపిస్తోంది. ఈ వెధవ ఏంచేశాడు నరసమ్మని? ఎందుకు కొట్టాడు? నరికితే, పచ్చడి పచ్చడిగా చితగ్గొడితే? అమాంతం మీదపడి గొంతు పిసికి......లాభంలేదు. అతను వొపేవొక్కవూపుతో నా ప్రాణాలు కడబడతాయి. ఏం చెయ్యను?

గబగబా యింటోకి పోతున్నాను.

"ఆగు" అన్నాడు. నరాలుజవచచ్చి నిలబడ్డాను.

"ఈ రోజునుండి ఈ గడప తొక్కావంటే డొక్క చీల్చి ఎండేస్తాను. నాలుగు కాలాలపాటు బతకదలచుకుంటే వెంటనే తిరిగి వెళ్ళిపో".

కొయ్యబారిపోయ్యాను.

"నడవ్వేం?" బడితపైకిలేపి నావైపు వొస్తున్నాడు.

పోయిన చైతన్యం వొక్కసారిగా నాలోకి వొచ్చింది. ఇంటోకొచ్చిపడ్డదాకా నేను ఎక్కడా నడిచినట్టు జ్ఞాపకం లేదు......

ఎందుకిట్లా మారిపోయ్యాడు? రహస్య సమావేశాలను అంతకాలం భరించినాయన, వారంరోజులు బహిరంగకూటములూ అంగీకరించినాయన! ఏమయిపోయింది నరుసు? దానికీ నాకూ రుణం తీరిపోయింది. ఎందుకనో నాలో పెద్ద అగాధం ఏర్పడినట్లనిపించింది. దానితో గడిపిన కాలమంతా మననం చేసుకొంటూ కూచున్నాను. దిగులేసింది. ఏడుపొచ్చింది......

"ఏమిట్రా ?" అంటూ వెంకటేశ్వర్లు వొచ్చాడు.

అంతా విన్నాక కూడా వాడు ఆశ్చర్యపడకపోవటం నన్ను ఆశ్చర్యపడేటట్టు చేసింది.

"అదిసరేలే! ఇంతకాలమూ సహించినవాడు, యివ్వాళ ఎదురుతిరగటానికి గల కారణమేమిటో నాకు అర్థంకాలేదు" అన్నాను.

"కావటాని కిందులో ఏముంది? ఇంత కాలం నువ్వు రహస్యంగా వ్యవహారకాండ జరుపుకొంటూ వొచ్చావు. అది దాదాపు లోకానికి తెలియదనే అనుకోవచ్చు. తెలిసినా తెలియకపోయినా 'అతను' మాత్రం, తనకుతప్ప యింకెవరికీ తెలియదనే నమ్మకంలో వున్నాడు. అట్లా జరుపుకొచ్చు

కొన్నా ఈ గొడవ జరిగేదిగాదు. మరి నువ్వు బహిరంగంగా అఘోరిస్తివి.....”

“అతను మారటానికి.....”

“ఇప్పుడా నమ్మక అతనిలో పూర్తిగా నశించిపోయింది. నువ్వు రావటం ప్రత్యక్షంగా చాలమంది చూస్తున్నారు. లోగడ గుప్తంగా వుంచబడిన ఏొకానొక రహస్యాన్ని బట్ట బయలు చేశావన్నమాట. తన గుట్టుకాస్తా పదిమందికీ తెలిసిపోయిందనే వుద్దేశ్యంతో అతను నిన్ను తన్నడానికి తయారయ్యాడు. అంతేగాని నువ్వంటే సహించలేక కాదు. అతను సహిస్తాడు. కానీ లోకం సహించదు. లోకందృష్టిలో తన విలువ నిలబెట్టుకోనేదాని కోసం; కనీసం నిలబెట్టుకొన్నాననే ఆత్మతృప్తికోసం, అతనీ పని చేశాడు. ఒకపని—ఎంతె నీచమైనదయినా నువ్వు రహస్యంగా చెయ్యి. అది రహస్యంగావున్నంత కాలం నిన్నెవరూ ఏమీ అనరు. కానీ దాన్ని గురించి నువ్వు బహిరంగంగా మట్లాడబోకు. దాన్ని వెల్లడి చెయ్యబోకు—లోకం సహించదు.....”